

'Goud ... een zeldzame Duitse parel.'- *VN Detective & Thrillergids*

CHARLOTTE LINK

MOORDENAAR

XANDER

THRILLER

NOVEMBER 2013

1

Het was donker. Het was koud. En de trein naar Scarborough was vlak voor haar neus vertrokken. De trein die ze met haar vader had afgesproken. Hannah had gezworen dat ze hem zou halen.

‘Het zou de eerste keer zijn dat je op tijd bent,’ had haar vader Ryan gezegd. ‘Ik vraag me af of het echt wel een goed idee is om je alleen naar Hull te laten gaan.’

‘Maar Granny wil dat graag. Het is haar verjaardag!’

‘Jij en Granny! Ik begrijp echt niet wat je...’ Ryan had de rest van de zin ingeslikt. Granny was zijn moeder, met wie hij nooit een goede relatie had gehad. Hannah wist niet wat de reden was, maar aangezien eigenlijk niemand echt goed met haar vader kon opschieten dacht ze dat het vooral door zijn gedrag kwam. Ryan was meestal slechtgehumeurd en gedroeg zich altijd narrig en kortaangebonden tegen andere mensen. Zijn vrouw had het ook niet met hem uitgehouden: toen Hannah vier was, was haar moeder ervandoor gegaan.

Ryan had zich laten overhalen en zijn veertienjarige dochter toestemming gegeven om in haar eentje met de trein naar Kingston-upon-Hull te gaan om haar oma op deze regenachtige zaterdag in november te bezoeken. Maar hij had haar heel duidelijk gemaakt dat deze hele actie hem eigenlijk helemaal niet zinde. 'Je zit altijd te dagdromen. Je bent nooit op tijd. Je krijgt nooit iets voor elkaar. Ik vraag me echt af of dat wel goed gaat.'

Hannah wist dat haar vader geen vertrouwen in haar had, maar deze keer had ze zich niet laten intimideren. Ze had gesmeekt en gezeurd en eindelijk toestemming gekregen. Samen hadden ze uitgezocht hoe laat de treinen van Scarborough naar Hull en terug gingen. Zodra ze terug was zou Ryan haar met de auto in Scarborough ophalen, waarna ze samen zouden terugrijden naar hun huis in Staintondale, een klein dorpje met alleen een heel slechte busverbinding.

De trein was weg, daar kon ze niets aan veranderen. Hannah stond op het perron en probeerde niet te huilen. Hoe had dit kunnen gebeuren? Ze had zich echt voorgenomen haar vader niet te luren te stellen, maar hem te laten zien dat ze betrouwbaar, zelfstandig en best al volwassen was. Maar nu had ze zijn vooroordeel juist bevestigd.

Hannah wreef in haar ogen; met huilen schoot ze niets op. Ze sprak een conducteur aan, die haar vertelde dat de volgende trein naar Scarborough over een kleine twee uur zou vertrekken. Niets aan te doen. Ze haalde haar mobieltje uit haar zak en belde haar vader.

Hij werkte bij een schoonmaakbedrijf voor de zakelijke markt en had zich expres voor een dienst op deze zaterdag laten inroos-

teren. Zoals ze al had verwacht reageerde hij bijzonder geïrriteerd. ‘Ik had je om kwart over zeven willen ophalen! Wat moet ik in die twee uur doen? Om zeven uur zijn we overal mee klaar. Verdorie, Hannah, het is ook altijd hetzelfde met jou! Waarom is het zo moeilijk om één keertje op tijd te vertrekken?’

Hannah slikte. Wat moest ze zeggen? Granny had haar op het laatste moment nog gevraagd de was uit de machine te halen en in de wasmand te leggen. Misschien waren dat de twee beslissende minuten geweest waardoor ze net te laat was gekomen. Maar het feit bleef dat ze gewoon te weinig tijd had ingecalculeerd. Zoals altijd.

‘Zoals altijd!’ zei haar vader na de hele serie verwijten die trouwens volkomen langs Hannah heen waren gegaan. ‘Weet je, je moet nu zelf maar zien hoe je thuiskomt! Ik heb niet veel zin om steeds opnieuw klaar te staan nadat je zoals gewoonlijk alles verkloot!’ Daarna verbrak hij de verbinding.

Hannah liep langzaam het perron af en vroeg zich af wat ze moest doen. In het stationsgebouw aarzelde ze bij een Pumpkin Café. Ze had wat geld bij zich, dus misschien kon ze in het café gaan zitten, een cola en een muffin bestellen en gewoon wachten; dat zou heel volwassen zijn. Maar toen dacht ze aan de harde stem van haar vader en kreeg ze opnieuw tranen in haar ogen. Ze zou teruggaan naar haar oma. Ze verlangde ernaar dat haar oma haar armen om haar heen sloeg en haar troostte.

Ze liep naar buiten en bleef op het stationsplein staan. Het was druk op de vierbaans Ferensway en het verkeer scheurde voorbij, aan het eind van deze zaterdagmiddag niet veel minder dan op doordeweekse dagen. Het was al donker en het motregende. Hannah rilde van de kou en kromde haar schouders.

Het erge was dat deze domme actie koren op de molen van haar vader was. Het was vreselijk, maar ze kon hem er gewoon niet van overtuigen dat ze geen dom klein meisje meer was. Hij had altijd wel iets op haar aan te merken, mopperde op haar en verweet haar van alles en nog wat. Ze vroeg zich vaak af hoe haar leven zou zijn als haar moeder nog bij hen woonde. Ze had geen duidelijke herinneringen aan haar, maar op foto's was haar moeder jong en heel knap, en ze had een prachtige glimlach. Hannah kon zich ergens wel voorstellen waarom haar moeder was gescheiden van een man als Ryan, maar ze begreep niet waarom ze meteen zo ver weg had moeten gaan.

'Naar Australië vermoedelijk,' had haar vader gebromd toen Hannah hem jaren geleden beschroomd had gevraagd waar haar moeder naartoe was gegaan. 'Ze heeft daar familie.'

Ze hadden nooit meer contact gehad.

Hannah deed de oortjes van haar smartphone in. De dreunende bas van de muziek overstemde alles: het verkeer, de stemmen van de mensen, zelfs Ryans boze stem die nog altijd in Hannahs hoofd spookte.

Ze had haar oortjes bijna altijd in, al had haar vader daar natuurlijk ook wat op aan te merken. Maar dankzij de muziek kon ze alle moeilijkheden en problemen van haar leven vergeten. Een tijdje tenminste. Daardoor verdwenen ze helaas niet. Ze kwamen altijd terug.

Ze kromp ineen toen iemand haar hard op de schouder tikte, draaide zich vliegensvlug om en haalde de oortjes uit haar oren.

Ze zag een jonge man met donkere ogen.

'Hannah?' vroeg hij. 'Hannah Caswell?'

‘Ja?’ Door zijn capuchon en de natte slierten haar die voor zijn ogen vielen herkende ze hem niet meteen.

‘Sorry, ik wilde je niet laten schrikken. Ik zei een paar keer wat tegen je, maar je hoorde me niet.’

Nu wist ze wie hij was. Kevin Bent. Hij woonde in een voormalige boerderij in Staintondale, maar een paar kilometer bij Hannahs huis vandaan, samen met zijn moeder en een oudere broer. Er was geen vader meer, maar niemand wist wat er precies met hem was gebeurd. Ryan sprak altijd vol minachting over de Bents en had Hannah verboden met de beide zonen om te gaan. Hannah begreep niet waarom haar vader zo negatief was. Mevrouw Bent was heel aardig en zij kon er toch niets aan doen dat ze multiple sclerose had, zich alleen maar in een rolstoel kon verplaatsen en de boerderij volledig had moeten opgeven? De Bents leefden van een bijstandsuitkering, maar daar kon niemand de moeder of de jongens de schuld van geven.

‘Hallo, Kevin.’ Ze hoopte dat hij de tranen op haar wangen niet zou zien. Hij was namelijk al negentien en ze wilde geen klein meisje lijken.

‘Ben je hier helemaal alleen?’

Ze knikte. ‘Ja. Ik heb net mijn trein gemist.’

Hij zwaaide met een autosleutel. ‘Je mag wel meerijden, tot Scarborough tenminste. Vanaf daar rij ik verder naar vrienden in Cropton, maar misschien kan je vader je ophalen in Scarborough.’

Hannah dacht even na. Als ze nu met Kevin meereed zou ze bijna op het oorspronkelijke tijdstip in Scarborough aankomen. Ze kon haar vader natuurlijk niet vertellen dat ze uitgerekend met Kevin Bent was meegereden, maar misschien kon ze onderweg nog

bedenken wat ze hem wel kon vertellen. Misschien was hij zelfs onder de indruk als ze erin slaagde bijna op tijd te zijn. ‘Maar dan moet je een behoorlijke omweg maken. Vanaf hier ben je veel eerder in Cropton als je niet via Scarborough rijdt.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Een kwartiertje, meer is het niet.’

Hannah vermoedde dat het meer was dan een kwartier, maar verbeterde hem niet. Ze voelde zich zelfs een beetje gevlaid. De knappe Kevin Bent zou ter wille van haar tijd verliezen, maar leek dat niet erg te vinden. Vond hij het soms leuk als ze meereed? Dat kon ze zich bijna niet voorstellen. Wie was ze helemaal? Een grijze muis voor wie nog geen enkele jongen belangstelling had getoond.

‘Oké, wil je mee of niet?’

Hannah vermande zich. Ze wist absoluut niet wat ze moest doen, maar als ze zijn aanbod nu afwees zou ze daar later spijt van krijgen, dat wist ze nu al. ‘Ja, graag. Heel aardig van je.’

Ze liepen naast elkaar, staken een straat over en kwamen bij een grote volle parkeerplaats.

Kevin haalde een kaartje tevoorschijn en betaalde bij een automaat. Daarna liepen ze over de parkeerplaats tot Kevin bleef staan bij een kleine, enigszins gebutste, maar schone Fiat. Hij opende het portier en Hannah gleed op de passagiersstoel, blij dat haar probleem werd opgelost. Ze wist dat haar vader nooit te weten mocht komen dat ze met Kevin Bent was meegereden. Hij was er om de een of andere reden vast van overtuigd dat alle Bents gevaarlijke criminelen waren. Nietsnutten en werkschuw tuig, en bovendien dieven en bedriegers, en misschien zelfs nog iets ergers. De politie had acht jaar geleden Kevins broer verhoord tijdens het onderzoek naar de verkrachting van een meisje van vijftien. Een paar jongens

hadden haar, toen ze van school naar huis liep, overgehaald met hen mee te gaan en vervolgens urenlang in een verlaten fabrieksgebouw mishandeld en meerdere keren verkracht. Kevins broer, die toen zestien was, had altijd ontkend dat hij er iets mee te maken had. En uiteindelijk waren er ook geen bewijzen tegen hem geweest. Daar was Ryan natuurlijk niet van onder de indruk geweest. ‘Natuurlijk was hij erbij,’ had hij gezegd, ‘de politie had echt niet zonder reden belangstelling voor hem. Alleen konden ze helaas niets bewijzen. Dat soort lieden horen allemaal achter de tralies.’

Kevin startte de auto, ze verlieten de parkeerplaats en voegden zich in het drukke verkeer op de Ferensway. ‘Ik had je bijna niet herkend, zei Kevin. ‘Je bent heel groot geworden.’

Hannah bloosde van genoegen. ‘Nou ja, ik...’ O god, wat klonk dat onbeholpen! ‘In april word ik vijftien.’

‘Jemig!’

Ze keek hem snel van opzij aan en zag dat hij glimlachte. Natuurlijk. Ze praatte als een dom kind dat de dagen telt tot haar volgende verjaardag. Vergeet het maar, Hannah. Vergeet het maar, probeer maar niet hem te imponeren. Hij is gewoon vriendelijk en daarom neemt hij je mee, maar hij vindt je echt niet aantrekkelijk of zo en dat gaat in de toekomst ook niet gebeuren als je zo doorgaat!

Ze zeiden niets tot ze de rand van de stad hadden bereikt en de A165 op reden, de weg van Hull naar Scarborough, die deels vlak langs de zee liep en vaak tussen vlakke, winderige weilanden door, die ze nu in het donker niet konden zien. Het was nog steeds druk op de weg en ze reden in een lange rij auto’s. Ook in de tegengestelde richting reden de auto’s achter elkaar. Ze zouden bijna anderhalf uur onderweg zijn.

Het was warm en gezellig in de auto, maar Hannah was zo gespannen dat ze inmiddels wenste dat ze toch op de volgende trein had gewacht. Ze zat samen met een van de aantrekkelijkste jongens van Scarborough in een heel kleine ruimte en wist dat ze niet de enige was die vond dat hij er goed uitzag. Er werd veel gepraat over Kevin, op school en op de social media waar de meisjes uit Hannahs omgeving informatie op uitwisselden. Ieder van hen zou alles overhebben voor een date met hem. Hij had vaak een vriendin, maar ruilde ze vrij snel in. Voor zover zij wist was hij momenteel single, maar dat zei niet zoveel.

Hannah wist dat iedereen jaloers zou zijn op haar huidige situatie, stinkjaloers zelfs, maar ze wist heel goed dat ze het zou verprutsen. Ze vond zichzelf niet echt aantrekkelijk, niet zoals de andere meisjes. Ze had een paar pondjes te veel op haar heupen, ze had kinderlijke bolle wangen en ze droeg onmogelijke kleren. Haar vader bepaalde hoe ze zich kleepte en kocht zelfs haar kleren. Aangezien ze altijd geldgebrek hadden was de laagste prijs het enige criterium waarop hij zijn keus bepaalde. Zo zagen haar kleren er ook uit: goedkoop, vormeloos en al na een paar keer wassen verbleekt. En altijd minstens één maat te groot, zodat ze erin kon groeien en hij niet meteen iets nieuws hoefde te kopen.

Ze zuchtte.

‘Wat deed je in Hull?’ vroeg Kevin opeens. ‘Zo ver van huis?’

‘Ik was bij mijn oma. Die woont daar.’

‘En je vader heeft je daar helemaal alleen naartoe laten gaan?’

Iedereen in Staintondale wist dat Ryan Caswell heel streng was en zijn dochter zelden uit het oog verloor. Alsof ze zodra ze de kans kreeg ook naar Australië kon verdwijnen, net als zijn vrouw

tien jaar geleden. De arme Hannah mocht bijna niet eens zonder toezicht ademen.

‘Dat was niet gemakkelijk,’ gaf Hannah toe. ‘Hij wilde niet dat ik met de trein ging. Hij dacht dat ik dat uiteindelijk toch niet zou kunnen. En het erge is...’

‘Dat je de trein inderdaad hebt gemist,’ maakte Kevin haar zin af.

Ze knikte. ‘Ja. Mijn vader weet nu weer dat hij gelijk heeft.’

‘Volgens mij maak je zulke fouten alleen omdat hij je constant wijsmaakt dát je ze gaat maken. Je kunt iemands zelfvertrouwen volledig ondermijnen en dan krijgt zo iemand echt niets voor elkaar. Je moet in jezelf geloven, Hannah. Dan komt alles goed.’

Ze dacht na. ‘Het is moeilijk om in jezelf te geloven als...’

‘Als je een vader hebt zoals jij?’

‘Het is niet alleen mijn vader. Het is ook... Ik bedoel, ik ben nu eenmaal...’ Ze zweeg en voelde dat hij naar haar keek.

‘Wat ben je?’

Het was fout het te zeggen, maar ach, wat maakte het ook uit. ‘Ik ben niet zoals de andere meisjes. Niet zo... cool.’ Knap, had ze eigenlijk willen zeggen, maar ze had dat woord gelukkig net op tijd ingeslikt. Dat kon hij natuurlijk zelf ook wel zien, maar ze hoefde het hem niet zelf te vertellen.

‘Waarom zou iedereen cool moeten zijn? Jij hebt iets bijzonders, Hannah. Jij bent niet zoals al die andere meisjes. Dat vind ik veel interessanter!’

Ze slikte. Meende hij dat nou? Wat moest je zeggen in zo’n situatie? De andere meisjes zouden het wel weten, dacht ze wanhopig, zij wel!

Weer zwegen ze. Inmiddels waren ze al langs heel veel plaatsen gereden en veel auto's waren al afgeslagen. Het werd minder druk. Toen ze naar buiten keek kon Hannah de weilanden bijna voelen, die doorliepen tot aan de horizon. En ergens daar weer achter was de zee.

Dit is vrijheid, dacht ze opeens, zo voelt dat. Deze avond. Kevin. Mijn vader die geen idee heeft waar ik ben. Gewoon om iets te zeggen vroeg ze: 'Wat heb jij in Hull gedaan?'

'Een vriend van me opent daar een pub. Ik heb hem geholpen met het in elkaar zetten en plaatsen van de meubels. Morgen moet ik er weer naartoe.'

'Aha. Wat... aardig van je!'

'Ik ken hem al eeuwen. De opening is begin december. Als je wilt krijg jij ook een uitnodiging.'

Jeetje! 'Ik... Nou ja...'

'Je mag toch wel een glas cola drinken?'

'Natuurlijk. Graag, dank je.'

Daar zou haar vader nooit toestemming voor geven. Een pub in Hull. Van een vriend van Kevin Bent. Onmogelijk! Tenzij ze een smoesje bedacht. Ze had een vriendin, Sheila. Soms, heel soms vond haar vader het goed dat ze bij haar bleef slapen. Stel dat ze zei dat ze bij Sheila bleef slapen en in plaats daarvan naar Hull ging.

'Kun je me dan meenemen? Naar die opening, bedoel ik?'

'Natuurlijk. Denk je dat je vader dat goedvindt?'

'Nee, maar hij hoeft het niet te weten.' Dat klonk pas echt cool, vond Hannah.

Kevin glimlachte weer. 'Oké. Als je dat voor elkaar krijgt.'

Er was bijna geen ander verkeer meer.

Kevin zette de autoradio aan. Ariana Grande. ‘Hou je van deze muziek?’

‘Ja. Die vind ik heel mooi.’

Ze zwegen. De muziek stond hard en vulde de hele auto. Buiten gleed het donker voorbij.

Misschien, dacht Hannah, begint nu voor mij een nieuw leven. Op de een of andere manier.

2

Het was net zeven uur geweest toen ze Scarborough binnenreden. Kevin bracht haar naar het station. Hij had haar gevraagd of ze haar vader niet toch wilde bellen om hem te vertellen dat ze eerder terug was, maar Hannah had zo luchtig mogelijk gezegd dat hij nog op kantoor was en dat ze daar nu sowieso naartoe ging. Ze kon hem echt niet vanuit de auto opbellen! Dan zou hij meteen vragen wie haar had meegenomen en hij zou woedend worden, zelfs als ze hem niet vertelde dat het Kevin Bent was. Hij had haar op het hart gedrukt dat ze nooit, maar dan ook nooit, bij iemand in de auto mocht stappen, tenzij ze diegene heel goed kende.

Ze kon ook niet zeggen dat het een goede kennis was, want dan bestond het risico dat haar vader navraag bij die persoon zou doen. Ryan Caswell wantrouwde alles en iedereen.

De belangrijkste vraag was dus wat ze wél moest zeggen. Hannah had zich suf gepiekerd, maar het lot was haar verrassend goedgezind, want ze arriveerden bijna tegelijk met de trein die ze oorspronkelijk had zullen nemen op het station. Ze kon tegen haar

vader zeggen dat ze hem op het nippertje toch nog had gehaald. Hij zou dan nijdig vragen waarom ze hem niet had gebeld om hem dat te vertellen, maar dat verwijt kon ze wel incasseren. Dat liever dan wat ook.

‘Waar werkt hij?’ vroeg Kevin. ‘Ik kan je daar ook wel afzetten.’

‘Nee hoor, het station is prima. Dan zeg ik tegen mijn vader dat ik toch met de trein ben gekomen.’

‘Oké.’ Hij bleef aandringen. ‘En je gaat er echt naartoe? Naar je vader?’

‘Ja, natuurlijk.’

Haar vader was vermoedelijk al naar huis, maar dat hoefde Kevin niet te weten. Ze zou hem opbellen, hij zou zich erover opwinden dat hij nu weer terug moest rijden en vragen of ze eigenlijk weleens nadacht, maar hij zou haar uiteindelijk wel ophalen.

Ze stapte uit en rilde. De vochtige kille lucht was extra onaangenaam na de rit in de warme auto.

Kevin leunde over haar stoel heen. ‘We spreken nog iets af over die opening, oké?’

‘Ja, zeker weten!’

‘Je gaat niet liftend naar Staintondale, oké? Dat is gevaarlijk!’

‘Echt niet!’

‘Goed. Tot gauw. Fijne avond nog.’

Ze deed het portier dicht en keek zijn auto na.

Jeetje, was dit echt gebeurd? Ze had in zekere zin een date met Kevin Bent. Niet echt een romantische date met z’n tweeën, want ze gingen naar een feest, maar toch. Ze ging met hem uit. Dit was de allereerste keer dat een jongen haar had gevraagd of ze ergens met hem naartoe wilde. En dit was Kevin! Opgewonden haalde ze

haar smartphone uit de zak van haar jeans. Ze zou nog knappen als ze dat niet meteen aan Sheila kon vertellen.

Sheila, die je alleen door een amputatie van haar mobieltje kon scheiden, nam meteen op. ‘Hi! Hoe gaat-ie?’

‘Ik sta op het station van Scarborough. Ik ben in Hull geweest. Raad eens hoe ik hier ben gekomen.’

‘Met de trein, denk ik,’ zei Sheila een beetje verveeld.

‘Nee. Ik kwam in Hull iemand tegen die me met de auto heeft meegenomen.’

‘Wie dan?’ Sheila klonk nerveus.

Hannah genoot van dit moment. ‘Kevin.’

Sheila zei even niets. Toen vroeg ze, volkomen verbijsterd: ‘Bent? Kevin Bent?’

‘Ja. Die.’

‘Dat is geweldig! Kevin Bent nam je mee in zijn auto? Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?’

‘Ik hoefde helemaal niets voor elkaar te krijgen. We kwamen elkaar tegen en toen vroeg hij of ik mee wilde rijden.’

‘Je hebt wel geluk, zeg!’ Sheila kon haar jaloezie bijna niet verhullen. ‘En, hoe was hij? Hoe was jij? Hopelijk niet weer te verlegen om je mond open te doen?’

Daar was Hannah zelf ook bang voor. ‘Nou ja, ik...’

‘Hij heeft zich toch niet verveeld met je?’ vroeg Sheila.

Voor een beste vriendin gedroeg ze zich niet bepaald aardig, vond Hannah. Dat kwam misschien doordat ze jaloers was, maar helaas kende ze Hannahs zwakke punten maar al te goed en legde ze de vinger precies op de zere plek.

Hannah besloot haar volgende troefkaart uit te spelen. ‘Ik denk

niet dat hij zich verveeld heeft met me. Hij heeft een afspraak met me gemaakt. Voor begin december.'

'Wat?'

'Een feest.' Dat klonk, vond Hannah, beter dan de opening van een pub. 'Hij vroeg of ik daar met hem naartoe wilde.'

'Kevin Bent wil met jou naar een feest?' Sheila vroeg dit alweer zo ongelovig dat Hannah zich opnieuw gekwetst voelde.

'Ja.'

'Ik snap het niet. Echt! Kevin en jij...'

'Het probleem is mijn vader. Die vindt dat natuurlijk niet goed.'

'Nee, dat is wel zeker!' Sheila klonk bijna opgelucht.

'Daarom wil ik hem eigenlijk vertellen dat ik bij jou logeer. Vind je dat goed? Wil je het spelletje meespelen?'

'Hm.' Het was wel duidelijk hoe Sheila over haar rol in dit spelletje dacht. Hannah ging met Kevin Bent, de aantrekkelijkste jongen in de hele omgeving, naar een feest en zij, Sheila, zat thuis en zorgde alleen voor Hannahs alibi. Zij vond zichzelf knapper en cooler, en stoerder en slagvaardiger dan Hannah, en ze had veel mooiere kleren. Had Kevin zijn ogen in zijn zak zitten of zo?

Alsof ze gedachten kon lezen vroeg Hannah: 'Kun je me misschien een paar leuke kleren lenen? Je weet wel, mijn eigen kleren...'

'Die kun je dan echt niet aantrekken, die zijn volkomen onmogelijk. Het verbaast me dat dat Kevin vandaag niet stoorde. Ik bedoel, zijn laatste vriendin zag er echt goed uit en droeg te gekke kleren...'

Voor Hannah was elk woord een klap in haar gezicht, maar dat probeerde ze Sheila niet te laten merken. 'Help je me of niet?'

Sheila leek te begrijpen dat ze geen keus had als ze niet een slechte vriendin wilde lijken. Bovendien verzekerde ze zich door Hannah

te helpen van informatie uit de eerste hand. ‘Oké,’ zei ze ten slotte.

‘Dank je. Je bent een schat!’

‘Waarom heeft hij je eigenlijk niet naar Staintondale gebracht? Hij woont daar toch ook in de buurt.’

‘Hij moest door naar Cropton. Naar vrienden. Bovendien... Hoe had ik dat aan mijn vader moeten uitleggen? Nu kan ik zeggen dat ik met de trein ben gekomen.’

Dat begreep Sheila wel.

Ze kletsten nog een paar minuten, want Sheila wilde elk detail van de rit en het gesprek weten.

Daarna belde Hannah haar vader. Eerst zijn mobieltje, en toen hij niet opnam probeerde ze het thuis. Bij beide nummers kreeg ze de voicemail, maar ze sprak geen boodschap in.

Ook met haar tweede, derde en vierde poging had ze geen geluk. Haar vader nam niet op.

Hannah vroeg zich af wat ze moest doen. Was haar vader zo kwaad dat hij met opzet niet opnam? Of was hij onderweg en had hij geen bereik?

Ze stond voor het bakstenen stationsgebouw met de hoge toren met de indrukwekkende koepel en grote klok, en merkte dat ze het steeds kouder kreeg in deze onaangename combinatie van mist en motregen. Rond deze tijd op de zaterdagavond waren er maar weinig mensen in het station en er was bijna niemand op het plein. Als het maar even kon bleven de mensen thuis en zaten lekker bij de kachel. Ondanks alle vrolijke opwinding van de afgelopen uren voelde Hannah dat ze moe en bang werd. Haar vader ging ervan uit dat ze veel later aankwam. Stel dat ze hem tot die tijd niet kon bereiken.

Ze kon het stationsgebouw weer in gaan en daar wachten. Dan was ze beschermd tegen de kou en de regen. Ook hier was een Pumpkin Café. Maar het idee dat ze daar tot bijna negen uur in haar eentje zou moeten zitten was niet erg aantrekkelijk.

Weer probeerde ze haar vader te bereiken, maar opnieuw zonder resultaat.

Besluiteloos liep ze een stukje over het trottoir, maar toen stopte er een auto naast haar. Het raampje ging naar beneden.

‘Hannah!’

Ze bleef staan.

3

Dustin Walker had als conducteur gewerkt op de trein van station King’s Cross in Londen naar Scarborough en was blij dat ze precies om halftien aankwamen. Hij liep met snelle passen over het peron, want hij wilde zo snel mogelijk naar huis. Het was een lange dag geweest en zo ongeveer de helft van alle passagiers bleek verkouden, zodat Dustin te midden van gehoest en druipneuzen had gewerkt. Thuis moest hij gauw een paar vitaminepillen nemen. Hij hoopte dat hij niet was aangestoken.

Maar een man versperde hem de weg. Dustin wilde om hem heen lopen, maar de man zette een stap opzij. Dustin bleef geïrriteerd staan. ‘Ja?’ vroeg hij.

‘De trein uit Hull is allang binnen.’ De man was lijkbleek, had grote ogen en leek volkomen van slag. ‘Precies op tijd. Drie kwartier geleden.’

‘Dat kan heel goed. Ik kom net uit Londen,’ zei Dustin.

‘Mijn dochter had in die trein moeten zitten. Maar ze is niet aangekomen!’

‘Daar kan ik u niet mee helpen. Zoals ik al zei kom ik net uit Londen.’

‘Niemand kan me helpen!’ De man leek op het punt te staan een paniekaanval te krijgen. ‘Bij de loketten is niemand meer. Ik heb op de noodknop bij de informatiezuil gedrukt, maar daar wisten ze ook niets. Niemand kan iets doen!’

Dustin kon ook niets doen, maar hij had medelijden met de man. ‘Uw dochter zou dus met de trein uit Hull komen?’

‘Ja. Ze is veertien en wilde eigenlijk een trein eerder nemen, maar die heeft ze gemist. Toen ze me belde spraken we af dat ze de volgende trein zou nemen, maar daar zat ze dus niet in.’

‘Was u op tijd bij het juiste spoor? Misschien is ze ergens naartoe gegaan om...’

‘Ik was stipt op tijd! Ik was zelfs tien minuten te vroeg. Ik stond op het goede perron. De trein kwam wel binnen, maar zij stapte niet uit!’

‘Misschien zijn jullie elkaar in de drukte misgelopen. Dat gebeurt weleens.’

‘Maar dan zou ze toch ergens moeten zijn!? Ik heb inmiddels het hele station afgezocht, zelfs in de damestoiletten. Ze is nergens. Ik ben ook buiten geweest, voor het station, ik heb overal gekeken, maar ze is er niet.’

‘Heeft uw dochter een mobiele telefoon?’

‘Ja. Ik heb haar steeds weer gebeld, maar krijg alleen de voice-mail.’

Dustin zuchtte. Hij nam aan dat deze vader zich nodeloos zorgen maakte. Dat meisje was vermoedelijk niets overkomen, maar kinderen van veertien tegenwoordig... Ze had waarschijnlijk een vriendje, ze was nu bij hem en vergat de tijd. 'Wat deed ze in Hull?'

'Ze was op bezoek bij haar oma. Haar heb ik natuurlijk ook al gebeld, maar daar is ze niet. Ik heb mijn dochter voor het laatst gesproken toen ze vertelde dat ze de trein had gemist.'

'En daarna heeft ze zich niet meer gemeld?'

'Ze heeft verschillende keren geprobeerd mij te bellen. Tussen tien en twintig over zeven. Ik zat in mijn auto, aan zee onder het kasteel. Ik had daar kennelijk geen bereik, zodat ik veel te laat zag dat ze me probeerde te bereiken. Maar ze heeft geen bericht ingesproken. Ik weet niet waar ze was toen ze me belde en waar het over ging.'

Dustin zuchtte opnieuw. Was hij maar niet blijven staan. Nu zat hij met deze man opgescheept. 'Luister eens, meneer...?'

'Caswell. Ryan Caswell. Ik woon in Staintondale, samen met Hannah, mijn dochter. Ik ben alleenstaande ouder en werk voor een bedrijf dat gebouwen reinigt. Vandaag heb ik tot even voor zeven uur gewerkt en daarna zou ik Hannah eigenlijk ophalen. Maar toen... moest ik wachten. Op de volgende trein.'

Beetje vreemde man, dacht Dustin. Hij zit in deze kou bijna twee uur lang in zijn auto ergens aan de zee te wachten in plaats van naar een pub te gaan en een kop hete thee of zo te drinken. Heel erg op de cent waarschijnlijk... Verbaast me niets dat dat meisje niet veel zin had om naar huis te komen.

'Ik was behoorlijk kwaad toen ze vertelde dat het later werd,' zei Caswell zacht. 'Ik heb bedreigd haar helemaal niet op te halen. Ik

was woedend, omdat ze altijd... Ze is zo dromerig. Ze vergeet altijd wel wat, of ze verliest iets. Het was echt iets voor haar dat het met de trein nu ook weer misging. Echt iets voor haar.'

'Arm kind,' mompelde Dustin.

'Maar daarom zou ze niet weglopen. Ze is... echt nog een kind. Ik weet dat veertienjarigen tegenwoordig vroegrijp zijn, maar mijn Hannah is heel anders. Speels, kinderlijk...'

Daar vergissen ouders zich vaak in, dacht Dustin. Hardop vroeg hij: 'Heeft Hannah vrienden? Of een beste vriendin? Kan ze naar zo iemand zijn gegaan?'

'Ze kan toch niet hier naar iemand toe zijn gegaan! Want dan had ze in die trein moeten zitten.'

'Geen idee. Misschien heeft ze een vriendin verteld waar ze is, toen ze u niet kon bereiken.'

Caswell kreeg nieuwe hoop. 'Sheila! Sheila Lewis. Dat is haar beste vriendin hier in Scarborough.' Hij toetste al iets in op zijn mobieltje.

Dustin dacht dat hij nu eigenlijk wel kon doorlopen, maar iets – zijn stomme goedmoedigheid, vond hij zelf – weerhield hem ervan om deze opgefokte man gewoon te laten staan. Op de een of andere manier voelde hij zich verantwoordelijk.

'Sheila, met Ryan. Ryan Caswell!' Caswell schreeuwde bijna. 'Weet jij waar Hannah is? Ik sta op het station. Ze had drie kwartier geleden in de trein uit Hull moeten zitten, maar... Ja. Nee, ze is hier niet. Hoezo?'

Hij luisterde. 'Ik begrijp je niet... Kun je alsjeblieft ophouden zo te bazelen? Weet je waar ze is of niet? Luister, Sheila, als Hannah iets is overkomen en je houdt je mond uit een vals gevoel van

vriendschap, dan kom je in de problemen. Echt grote problemen, dat kan ik je wel vertellen!

Wat een onaangename vent, dacht Dustin. Deze Sheila wist kennelijk iets en ze stamelde van alles en nog wat. Het had helemaal geen zin om haar zo onder druk te zetten. Maar dat was kennelijk normaal voor deze Caswell, dat kon je aan zijn gezicht zien. Verbit-terd. Chronisch slechtgehumeurd. Altijd in gevecht met zichzelf en de hele wereld.

Caswell luisterde weer. Toen hapte hij naar adem. ‘Wat? Wát zeg je nu?’

O jee! dacht Dustin.

‘Met wíé is ze meegereden?’ brulde Caswell.

De paar reizigers die nog op de perrons liepen draaiden zich om.

‘Dat kan niet waar zijn! Dat kán niet! En nu is ze weg! Verdwenen!’ Caswell verbrak opeens de verbinding en draaide zich om naar Dustin. Hij zag eruit alsof hij de duivel in eigen persoon had gezien. ‘Ze is met Kevin Bent meegereden! In de auto!’

Dustin wist niet wie Kevin Bent was, maar zo te zien had zijn dochter niets ergers kunnen doen dan bij deze man in de auto stappen.

Caswell zei: ‘Een gevaarlijke crimineel. Zijn broer is aangeklaagd voor verkrachting.’ Opnieuw toetste hij een nummer in. ‘Ik bel meteen de politie!’